

SUPERDŮVĚRA

O Zlaté sobotě večer sedím na žarošické faře, pojídám různé lahůdky, popíjím nealkoholické pivo... A přemýšlím, co mám napsat do Cesty.

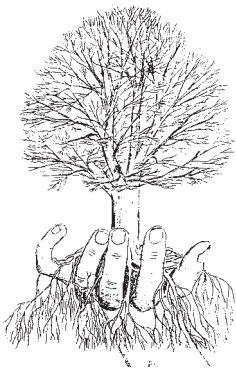
Chodíme či jezdíme na pouť. Hlásíme se k Boží Matce Marii. V čem vlastně spočívá mariánská úcta?

Zkusme se krátce zamyslet nad známou událostí Zvěstování, která je popisována v 1. kapitole Lukášova evangelia. Bůh posílá anděla k šikovné mladé dívce, která se připravuje na společný život se svým přítelem Josefem. Určité ti dva mají spoustu plánů a představ o své budoucnosti. A najednou to „zkomplikuje“ Bůh: „Maria, navrhuji Ti trošku jiný plán...“

Maria tomu samozřejmě příliš nerozumí, lidským rozumem se to dá těžko pochopit, ale Bůh ji ujišťuje, že má celou situaci pevně ve svých rukou. Co teď? Když na to Maria kývne, způsobí si tím nemalé problémy. „Co Josef? Co tomu řeknou lidi?

Neskončím pod kamením? Co mé manželství s Josefem? Co naše budoucnost?“ Asi těch problémů, které Marii trápily, bylo ještě víc.

Jenže i přesto Maria na Boží nabídku kývla. Víra jako hrom! Bezmezná důvěra!

Když to tak chce Bůh, tak to nemůže skončit špatně. Když to tak Bůh „vymyslel“, tak také pomůže urovnat a vyřešit všechny problémy, které kvůli Němu nastanou.

Přeji nám všem, abychom dokázali být pravými marián-

skými ctiteli – to znamená ctít Marii tím, že se snažíme v každodenním životě následovat příklad jejího krásného vztahu k Bohu a že po jejím vzoru dokážeme s důvěrou a bez zbytečného strachu přikyvovat na Boží nabídky a plány.

Zdá se mi, že jsou především dva důvody, proč se nám to moc nedaří.

Možná Bohu málo nasloučáme, a tak ani někdy netušíme, co po nás vlastně chce. Naslouchání ovšem vyžaduje hodně času a vytrvalosti.

Občas možná ani nevěříme, že to Bůh s námi myslí dobře, že mu jde o naše štěstí, i když to tak na první pohled třeba nevypadá. Pokud tomu uvěříme jako Maria, tak to bude skvělé.

Milí přátelé, přeji vám všem hodně radosti a pokoje! Děkuji za krásné chvíle prožité mezi vámi a s vámi! Pamatuji v modlitbách a věřím, že se i nadále budeme občas potkávat.

o. Pavel

ROHÁČE - devátáci

V neděli jsme se spolu s našimi VELKÝMI batohy, s úsměvem a písní na rtech vydali na Slovensko do Západních Tater zvaných Roháče. Cesta vlakem i autem vesele ubíhala a odpoledne jsme žasli s otevřenou pusou nad krásou hor a tamní přírodou.

Zabydleli jsme se v dřevěné salaši na veliké louce obklopené lesy a horami, kterou jsme každodenně sdíleli s kravami. Za salaši protékal potůček, který nám sloužil úplně ke všemu – hygiena, vaření, umývání... Celý týden byl naplněn skvělým jak sportovním tak duchovním programem. Lepší probuzení si člověk ráno nemůže ani přát...voňavý les, čerstvý horský vzduch, sluníčko a v dále velké panorama Nízkých Tater.

Každý den jsme slavili mši svatou, ať už v horách nebo na salaši, poslouchali jsme vynikající přednášky, nad kterými jsme vzápětí také rozjímali. Také jsme četli na pokračování kapitoly z knihy Letopisy Narnie, vařili si na ohni a v odpočinkových dnech, kdy jsme zrovna nešli na žádnou túru, jsme si léčili puchýře. Ve volných chvílích se hrál baseball. Pasoucí se krávy nám sice chtěly sežrat mety, ale díky jejich pasáčkovi, který je zahnal, jsme je dostali zpátky, naštěstí jen trochu oslantané. Občas jsme se zašli vykoupat

k potůčku nebo k vodopádu. Celý pobyt byl zpestřený různými „povzbuzujícími“ větami o Petra typu: „to fakt nemůžete zvládnout“, „ještě kousek, je to jen 10 km“ nebo „vydržte, za 3 hodiny tam budem“. Čtvrtý den hned ráno započal výstup, na který se většina těšila ze všeho nejvíc... na Tři Kopy. Když se člověk podíval okolo sebe, větší důkaz o Boží existenci si už ani přát nemohl... Na vrcholu Banikova, 2178 m n.m., to byl nejvyšší bod našeho výstupu, jsme nadšení krásou přírody zazpívali SLÁVA NA VÝSOSTECH BOHU jako chválu Stvořiteli té krásy. Až za tmy jsme se vraceli do salaše a i když jsme možná byli trochu znaveni celodenní cestou, další den jsme opět vstávali plni nových sil.

Na zpáteční cestu vlakem jsme se těšili. „Kdo by přece v sobotu ráno jezdil vlakem? Vlaky budou úplně prázdné.“ K našemu údivu byly vlaky doslova narvané... Ani to nám však nesebralo dobrou náladu.

Na závěr bych chtěla poděkovat Pánu Bohu, že nad námi neustále držel pomocnou a ochrannou ruku, všem vedoucím, našemu duchovnímu otci a všem, kteří se zúčastnili z Bojanovic i z Josefova. Vytvořili jsme skvělé společenství a přestože byly některé okamžiky velmi namáhavé, my jsme se nedali, zvládli jsme to a věřte – stálo to za to...

za devátáky K. Kosíková

KATOLICKÁ CHARIZMATICKÁ KONFERENCE

Osmnáctá konference Katolické charizmatické obnovy se letos konala od 25. do 29. července a to poprvé v Brně na výstavišti BWV (už teď se ví, že to v Brně není naposled). Mnoho se nás na Konferenci těšilo, protože máme zkušenost, že to je setkání, kde se dá hodně načerpat, hodně se toho dovědět, setkat se s výbornými lidmi, ale třeba taky zajít na koncert, vidět divadlo... Někteří jsme se účastnili celého programu, jiní

Část bojanovských a josefovských účastníků Konference

(Foto: Radek Herka)

přijeli aspoň na den, na dva. Celkový počet účastníků se vyšplhal až k pěti tisícům.

Každý rok má Konference svoje motto. Pro letošní rok to byl verš z Janova evangelia „Jestliže tedy já, Pán a Mistr, jsem vám umyl nohy...“ (J 13,14) a tématem Konference byla služba – k níž je povolán každý křesťan. V přednáškách jsme se tedy zamýšleli, proč a jak sloužit, jaká jsou úskalí služby, jak jsme nebo nejsme horliví pro Hospodina... Moc zajímavá byla také svědectví lidí o tom, jak si je Bůh povolal k určité službě – například životní příběh první katolické vězeňské kaplanky, ženy, která dlouhou dobu vůbec nebyla věřící a kterou si Bůh různými cestami přivedl k sobě a nakonec ke službě mezi vězni.

Nejvíce mě zaujala přednáška sestry Veroniky z Komunity Blahoslavenství v Dolanech. Veronika nás „přenesla“ do Večeřadla, mezi učedníky, kteří slaví poslední večeři s Ježíšem. Tady s úletem pozorují, jak jejich Mistr odkládá vrchní šaty a chystá se jim umývat nohy. Petr se brání, nechce, aby se Ježíš takto ponižil. On mu však

říká: „Jestliže tě neumyji, nebudeš mít se mnou podíl.“ Můžeme se zeptat – podíl na čem? Podíl na spáse, kterou Kristus svým ponížením a svým utrpením získal pro každého z nás... Tak to čteme v listě Filipánům – „Kristus Ježíš, ačkoliv má božskou přirozenost, nic nelpěl na tom, že je rovný Bohu, ale sám sebe se zřekl, vzal na sebe přirozenost služebníka a stal se jedním z lidí. Byl jako každý jiný člověk, ponižil se a byl poslušný až k smrti a to k smrti na kříži.“ (Flp 2, 5 – 8) Při našem křtu jsme byli omyti vodou a stali jsme se Božími syny a dcerami, Bůh nás skutečně přijal za své, máme velkou důstojnost, v Bohu máme svou minulost i budoucnost.

Ježíš nejen že umývá nohy Petrovi, ale chce umýt nohy i nám. Naše nohy, na kterých je tolik prachu a špíny. Nohy jsou moc důležité, nesou nás životem, jsou na nich rány a modřiny, protože na své cestě musíme překonávat různé kameny a jiné překážky. Často jsme proto plní smutku a „frflání“, naříkáme si, že to a to musíme dělat a to nebo to jako křesťané nesmíme dělat...

A při tom je tu náš Pán, který chce naše nohy očistit, posílit. On ví, jak to s námi vypadá, ví o všech pádech, o všech kompromisech, které děláme s tímto světem. Nenadává nám za to, ale chce nás té špiny zbavit, protože jednoho dne by nám nedovolila jít dál. Náš život je také duchovní boj – ďábel rád poukazuje na špinu našich nohou, obžalovává nás, říká nám, abychom se s tím vypořádali sami, abychom našli viníka... Ale Ježíš, Boží Syn, nás zve, abychom si u Něho sedli a pokud to půjde, každý večer mu svěřili svoje nohy, aby On nás mohl očistit a uzdravit. Pak teprve můžeme jít a sloužit druhým – doma v rodině, ve farnosti, tam, kde jsme povoláni. Pak teprve může být naše služba radostná – když zakusíme to, že Ježíš je ten první, kdo slouží. Zasloucháme i to, že Ježíš nám děkuje, že jsme přijali život s ním, za to, že se snažíme o dobro a sloužíme, i když nám za to nikdo jiný nepoděkuje. On nám za to děkuje.

-ať-

CO MNE OSLOVILO NA CHARIZMATICKÉ KONFERENCI

Dny ChK vytvořily společenství hlubokého souznění - prostor, kde „živá atmosféra“ a čas, který dopřál zpracovat slyšené slovo, dal vyrůst důvěře a radostné ochotě ke společné modlitbě. Svědectví, ve kterých k nám skrze životní cesty lidí promlouval Bůh, jasně ukazují, jak dobré a moudré je odevzdat raneček našich bolestí, hříchů, úspěchů i neúspěchů do těch správných rukou. Je těžké vybrat nejsilnější okamžik, zda ten při chvílích adorace nebo snad sobotní modlitba o. Kodeta nad námi přítomnými, nebo když mi děvčátko, sotva tříleté s těžkým poškozením svalstva, kterému slibují jen pár let života, při loučení řeklo: „Teto, ať se Ti daří.“ O to silněji člověk zavnímá slova: „Jděte v pokoji.“

Nad cestou, na kterou jste se vydali, bdí Hospodin.“ (Sd 18,6)

-ib-

VE SPOLEČNOSTI MEDVĚDŮ, ANEBO ROHÁČE - DOSPĚLÍ

Moji velkou zálibou je turistika, proto jsem se už v minulém roce přihlásila na duchovně – turistický pobyt v Roháčích. Ze zdravotních důvodů se mi to ale podařilo až letos.

Tak jsem se skupinou farníků pod vedením o. Petra vyrazila 19. srpna směrem Západní Tatry. Na místo pobytu jsme přijeli v podvečer. Přivítala nás nádherná louka se salaši, obklopená lesem. Část naší výpravy spala ve stanech na jeho okraji. Ostatním se stala příbytkem salaš, za kterou tekla bystrý potůček a ten byl naší koupelnou. Na první pohled drsné zálesácké podmínky. Tento šok našťastí vynahradila nádherná krajina a také příjemná a kamarádská atmosféra mezi účastníky.

Během pobytu jsme absolvovali lehčí procházkové, ale i těžší vysokohorské túry, při kterých jsme se dost zapotili, ale také hodně nasmáli. Během těžkých výstupů jsme mohli obdivovat krásu hor. Ti zdatnější byli velmi ohleduplní k nám pomalejším, čekali na nás, pomáhali nám nést batohy a nakonec měli velkou radost, že jsme společně všechno zvládli. Krásným zážitkem pro nás byla mše svatá sloužená mezi skalnatými štíty. Další krásnou a smysluplnou částí našeho pobytu byly duchovní přednášky, rozjímání nad Písmem a každodenní mše svatá v přírodě. Někdy jsem tak rozjímala, až jsem z toho usnula. Prožili jsme také působivou noční adoraci se soukromými i společnými modlitbami. Vůbec nám nevadilo, že se umýváme a koupeme v potoku nebo že vaříme na ohništi a popel konzumujeme v každém jídle a pití.

Zažili jsme tu velkou bouřku s vichřicí, která vyvracela stromy. I ti, co spali ve stanech, to zvládli (i když trochu se strachem).

Na závěr můžu říct, že všem, kteří mají rádi turistiku, přírodu a hory a současně hledají duchovní posilu, tento pobyt vřele doporučuji. Strávili jsme příjemně prožitý týden uprostřed téměř neporušené přírody, v tichém prostředí hor a vrátili jsme se duchovně povzbuzeni.

(Foto: Kateřina Jagošová)

Za to vše patří poděkování všem účastníkům a zvláště o. Petrovi.

účastnice pobytu

SETKÁNÍ MLÁDEŽE V TÁBOŘE

Asi 50 mladých farníků z Dolních Bojanovic vyrazilo dne 13. 8. 2007 do Klokot u města Tábor na celorepublikové setkání mládeže. To pro nás všechny znamenalo velkou výzvu a přesně, jak o. Pavel předpověděl, byl to „kotel“. Po příjezdu do Tábora nás ubytovali do jedné ze škol a my jsme mohli pomocí městské dopravy vyrazit na hlavní místo konání: do Klokot. Tam už na nás čekali pečliví pořadatelé a přiřadili bojanovskou skupinku k naší brněnské diecézi. Bůh jim žehnej.

Tak začal týden naplněný radostí a Boží přítomností, která z šesti tisíc přítomných lidí přímo vyzařovala!

Nutno podotknout, že v naší pěkné, útulné škole jsme vlastně jen spali. Celý den byl vždy nabitý skvělým programem a každý si našel tu svou oblíbenou činnost. A že bylo z čeho vybírat.

Vyřadit jsme se mohli fotbalem, florbalem, volejbalem či některým z tanců.

Kromě těla jsme ale také mohli nasycit svoji duši, a tak bylo přichystáno mnoho koncertů a nespočetně přednášek - workshopů. Neodmyslitelnou součástí dne byla samozřejmě mše svatá.

Úžasným zážitkem byl benefiční koncert pro Haiti, kde vystupoval slovenský zpěvák a autor hymny setkání Richard Čanaky a americká zpěvačka Rebeca st. James.

Celý týden vyvrcholil nedělní mší, při které nás otec arcibiskup Graubner vyslal do našich domovů hlásat radostnou zvěst po vzoru apoštolů.

P. Purmenský

ROZLOUČENÍ, KTERÉ ROZHODNĚ NIKOHO NEPOTĚŠILO

První zářijová neděle pro nás znamenala rozloučení se s o. Pavlem. Ten byl rozhodnutím generálního vikáře o. Jiřího Mikuláška z brněnského biskupství přeložen do vedlejší farnosti. Tato změna zamíchala kartami hned několika kněžím. Nechtěli jsme se ani tak loučit, jako spíše poděkovat o. Pavlovi za jeho dvouletou službu i za humor, kterým mnohé z nás obohatil. Vše proběhlo v kostele při mši svaté v 10.00 hod. Jeho odchod nepotěšil jistě nikoho, přestože byl přeložen „pouze“ do Mutěnic, které jsou vzdáleny, co by kamenem dohodil. Projektu týmové fary tedy bylo odzvoněno ještě dříve, než se stačil v čase osvědčit.

(Foto: Zdeněk Pardík)

Otče Pavle,

potkala Vás jistě nelehká situace. My všichni pevně věříme, že ji zvládnete se ctí a bez ztráty humoru. K tomu Vám vyprošujeme pomoc Ducha svatého, hojnost Jeho darů, osvícenou mysl a vstřícnost Vašich nových farníků, kteří se na Vás tak těší. Věříme, že se s Vámi budeme i nadále setkávat, a to nejen při zpovědi nebo když budete vypomáhat o. Petrovi, ale i ve Vašich volných chvílích, kdy k nám kolmo nebo pěší zavítáte. Budete nám tu vždy vítán.

Vaši teď už bývalí farníci a o. Petr

HOĎTE SVOU STAROST NA PÁNA

Toto je vzkaz z dopisu, který asi jako poslední ve svém životě poslala do své rodné obce, do Dolních Bojanovic, paní Františka Salajková.

Vystižná jsou v tomto dopisu i další slova, která jakoby předvíдалa blížící se konec jejího života:

„Kytici dnů svých s trny i květy, podejme tomu, který, ač řídí vesmírné světy, lidského broučka zve k Sobě domů.

*On dává kvěťům slunce pít a nalévá rosy,
On náš svět jako medailon na Srdci něžně nosí.
On věčně věrný zůstane a má nás stále rád.“*

Za několik dnů potom - 1. srpna 2007 - Františka Salajková v 79 letech zemřela. Po celý svůj aktivní život i s Hedvikou Hubáčkovou pečovala o výzdobu a úklid našeho farního chrámu. S úctou a vděkem na ni vzpomíná také o. Alois Sedlák žijící v Jihlavě. Působil u nás jako kaplan, když byl v roce 1950 uvězněn pan farář Jaromír Pořízek. Františka poskytovala otci Aloisovi velmi cennou pomoc. Pamatujme na ni ve svých modlitbách.

■ Letos v říjnu oslaví své 85. narozeniny pan František Komosný z č. p. 695. Při této příležitosti mu chceme poděkovat za jeho věrnou a obětavou službu „modliče“, kterou vykonával od roku 1989 nepřetržitě po dobu 18 let až do letošní Slavnosti Božského Srdce. Této služby zanechal z důvodu stáří a zdravotního stavu. Denně se modlil přede mší svatou růženec, v neděli přídával i písničku a také svou modlitbou doprovázel naše zemřelé na hřbitov.

■ Velmi děkujeme paní Boženě Netíkové (bydl. Josefov č. 35), která se více než dvacet roků v josefovském kostele modlívala růženec a vedla májové i jiné pobožnosti. S touto službou skončila letos v březnu. Ať jí Pán odplatí za její věrnost a vytrvalost.

Bože, ujmi se mé pře...

Chtěl bych se podělit o malé svědectví o síle přímluvné modlitby a o podpoře modlitebního společenství.

Já a moji spolupracovníci jsme měli v zaměstnání problém. A to, že nám naše vedení plánovalo „neplacené“ přesčasy, o čemž jsme se domnívali, že není v souladu s předpisy. Na časté dotazy, proč se to tak děje, nám bylo odpovídáno, že je vše v pořádku a že to jinak naplánovat nešlo. Já osobně jsem se s tímto tvrzením nespokojil a napsal dotaz na nejvyšší vedení, jestli je daný postup plánování v pořádku. Bylo mi sděleno, že věc v pořádku není a že se takhle služby plánovat nemají. Tím to však neskončilo. Vedoucí se dozvěděl, že jsem se na to dotazoval jinde a jeho jako bych obešel. To ho zřejmě dopálilo, dokonce se měl vyjádřit v tom smyslu, že jsme mu vrazili kudlu do zad. A mě s ním čekala přímá konfrontace. Naštěstí následoval víkend, takže jsem doufal, že se to za ty tři dny nějak uklidní, ale moc mě to neuspokojilo. Měl jsem z toho nepříjemný pocit a stažený žaludek, i když mi bylo jasné, že jsem neudělal žádnou špatnost a jsem v právu, nebo spíše, že jsem chtěl hájit práva našeho kolektivu v zaměstnání.

V neděli toho víkendu jsme měli naše manželské společenství. Účastnil jsem se modlitby jenom stroze, protože jsem musel pořád myslet na ten pohovor, který mě po víkendu čekal. Vůbec jsem se na to netěšil, ale bylo mi jasné, že se s tím budu muset nějak poprat. Měl jsem obavu, aby ze strany vedení nenásledovaly vůči mně nějaké podrazy nebo nepříjemnosti a aby se to se mnou nějak nevěklo i do budoucna.

Během modlitby, kdy jsem tam byl spíše jenom do počtu, jsem vzal do ruky Písmo. Otevřel jsem ho a nalistoval náhodně Žalm 54, verše 3-6:

„Bože, pro své jméno mě zachraň, ujmi se mé pře svou bohatýrskou silou. Slyš moji modlitbu, Bože, naslouchej slovům mých úst. Povstali proti mně cizáci, ukrutníci o život mi usilují, na Boha neberou zřetel. Avšak Bůh mi poskytuje pomoc, Panovník je s těmi, kdo mě podpírají.“

Po přečtení tohoto úryvku mi bylo jasné, že je se mnou Někdo, kdo mi poskytuje pomoc. Ten, který je stále se mnou. Dodal jsem si odvalu a na závěr večera jsem poprosil všechny zúčastněné, jestli by se za mě a za tento problém pomodlili. Po přímluvné modlitbě mě najednou naplnil pokoj a vnitřně jsem se naprosto uklidnil, zlepšila se mi nálada a úplně přešel strach z toho, co bude po víkendu. Naše spolčo mě vyzbrojilo jak modlitbou, tak i morální podporou a slibem, že na mě budou nadále myslet.

V úterý ráno, když jsem končil noční směnu, si mě vedoucí zavolal do kanceláře. Šel jsem tam s vědomím, že na to nejsem sám. Posíloval mě Duch svatý a přímluvy všech, kteří na mě mysleli. Jaké bylo mé překvapení, když z mého vedoucího nesršela žádná zášť ani hněv. Mluvili jsme spolu zcela klidně a otevřeně, probrali jsme spolu daný problém, proč a jak k tomu došlo. Rozcházel jsem se v pohodě a ta pohoda mezi námi trvá dodnes.

Nevím, jak by to dopadlo, kdyby se mnou nebyl Duch svatý a všichni moji blízcí, kteří se za mě modlili.

P. Z.

R Ů Ž E N E C

Někdo ho má pověšený v autě na zrcátku (což je pořád lepší než na hřebíčku), někdo ho nosí po kapsách a jiný ani neví, co to je. Já ho mám uložený v malém pouzdru na policke, na stole nebo někde jinde, kam ho zrovna položím. Vždycky, když ho vezmu do rukou, vzpomenu, jak se ho modlili blahoslavení František, Hyacinta a Lucie z Fatimy nebo Matka Tereza z Kalkaty, kterou jsem při tom jednou viděl. Rád bych se ho modlil jako oni, ale zatím mi to moc nejde. Modlím se ho jako Jiří Barhoň z Touškova. Někdy popletu počty Zdravasů, jindy zase pořadí tajemství. Například páté přes deváté. Chudák Pán Ježíš, ten při tom trpí skoro víc než na Golgotě. Sotva se narodí, hned je ukřižovaný, sotva sestoupí do vody Jordánu, hned zase vystoupí na nebesa, zatímco Panna Maria, než si ji tam vezme k sobě, ho marně hledá na hoře Proměnění, kde ještě není, protože je mu teprve dvanáct let, sedí v Jeruzalémském chrámě a všichni nad ním žasnou.

Neméně žasnul jeden člověk, kterého jsem před časem růženec nějak takto učil: „Teda, pane faráři, ten Ježíš měl ale dobrodružnej život, to vám povím. Je to vůbec možný?“ „Co

by nebylo,“ odpověděl jsem mu. „U Boha není nic nemožného, neznáte Písmo svaté?“

Naučit se růženec modlit je velmi záslužná a bohubilá věc, a naučit to i někoho druhého, dvojnásob. Jak je z předchozích řádků patrné, mám v tom určitou praxi, a proto si mohu dovolit něco k tomu říci. Nejprve pár technických věcí pro toho, kdo růženec vůbec nezná. Vypadá trochu jako náhrdelník s mnoha korálky a jedním šperkem. Těch korálků je padesát a ještě nějaké k tomu, aby to nebylo málo. Ten šperk je kříž. Bez kříže to nejde. V životě ani v růženci. Jím se růženec začíná a také končí. Dejte si zvláštní pozor na to, abyste ho během modlitby neztratili, jinak totiž nikdy neskončíte. Pán Ježíš sice říká, že je třeba se modlit neustále, ale za jeho dob ještě růženec nebyl. Dále je třeba dát si pozor, aby se nepřetrhla šňůrka s korálky neboli zrnky. Co to dá práce je potom všechna najít, sesbírat a navléknout zase zpátky. Mně se to přihodilo jednou večer v obýváku. To, co jsem pak zažil, nikomu nepřeji. Hledal jsem je pod stolem a za skříní, kam se potvůrky zakutálely, celou noc. Mou satisfakcí mi bylo aspoň to, že jsem při tom

našel i brýle, klobouk a dva knedlíky (brýle i klobouk jsem použil hned následující den, knedlíky ne, mám raději rýži).

Padesát zrněk je padesát zdravasů. Jsou rozděleny do pěti desátek, aby se člověk stačil aspoň čtyřikrát nadechnout, když někam pospíchá. Spěch ale při růženci není na místě. Lepší je modlit se v klidu a pomalu. Dobře se vžit do každého tajemství.

Například taková žena v domácnosti, která zrovna připravuje oběd. Dá ráno kachnu do trouby a pak se může klidně začít modlit růženec. Když už je všude plno kouře a začíná se dusit, ví, že je na čase, aby otevřela okno, kachnu podlila a přešla na druhý desátek. Pokračuje pak v pohodě dál, a než se naděje, kolem poledne, má růženec za sebou a může servírovat.

Svatý otec říká, že modlitba růžence je překrásná ve své jednoduchosti a hloubce. Já si to myslím také. I když se růženec nemodlím jako František, Hyacinta a Lucie z Fatimy, modlím se ho, jak umím. Alespoň jednou denně. Rád bych i častěji, jen kdyby mi netrvalo vždycky hodinu, než zjistím, kam jsem si ho položil.

(Z knihy J. Barhoň: Pane faráři, já vás budu muset zabít)

NEJEN PRO STARÉ A NEMOCNÉ

Tentokrát jsme pro vás, milí přátelé, vybrali úryvek z knihy Bůh v mém životě. Jde o příběhy, které se opravdu staly (a byly otištěny postupně v Katolickém týdeníku). Vybraný příběh dobře ukazuje to, že evangelizovat může každý křesťan a je jedno, jestli je mladý nebo starý, zdravý nebo nemocný.

Viditelného i neviditelného, rozumíš?

Pan František chodil do kostela každou neděli, a to i přes svůj pokročilý věk – táhlo mu pomalu na devadesát. Po mši svaté se pak vždycky zastavil v blízké hospodě na čaj nebo kávu se šlehačkou, aby si tak zkrátil čekání na autobus, který ho odvezl až před dům.

Jeho generace bohužel už vymřela, a tak v té hospodě dost těžko hledal společníka, ke kterému by si přisedl a prohodil s ním pár slov. Tentokrát na něho kývl, ať se připojí, jeden „mladší“ důchodce, jehož od vidění znal. Jmenoval se Josef. Když starý muž dosedl, společník si ho začal prohlížet: „Dědo, vy jste nějaký nastrojovaný, nebyl jste náhodou v kostele?“ zeptal se Josef. „No byl. Je na tom snad

něco špatného?“ opáčil František. „Ani ne, jen se divím, že vy ve vašem věku ještě věříte v Boha!“ – „A ty snad nevěříš?“ podivil se děda. „Nevěřím!“ odpověděl rázně „mladý“ důchodce. „Tak to já ti, hochu milý, nevěřím. Vždyť lžeš sám sobě,“ nedal se odbyť František. „Dědo, když říkám, že nevěřím, tak nevěřím!“ rozparádl se Josef. „No dobře,“ pokýval hlavou s úsměvem na rtech starší z obou mužů a změnil téma hovoru: „A jak si užíváš důchodu?“ – „Dobře. Hned jak je to jen trochu možné, vyrazím za město do lesa nadýchat se čerstvého a čistého vzduchu,“ rozplýval se Josef. „Nerozumím ti, človče. Copak je v lese čistý vzduch?“ zatvářil se udiveně František. „No, to víte, že je,“ vyvalil překvapeně oči Josef. „A jak to víš, tys ho snad viděl nebo sis ho chytil?“ podotkl se šibalským přimhouřením očí děda a měl se k odchodu. Ještě než si nasadil beranici, otočil se ke svému společníkovi a tiše dodal: „Víš, já věřím v Boha, a proto se k němu každou neděli modlím: Věřím v Boha, Otce všemohoucího, Stvořitele nebe i země, všeho viditelného i neviditelného. Rozumíš? Viditelného i neviditelného.“

-mč-

ZPRÁVY Z DIECÉZE

V BRNĚ ZAČNE DALŠÍ ROČNÍK BIBLICKÉHO KURSU

„Prorok Amos a Skutky apoštolů“ jsou tématem letošního Biblického kursu, který začne v Brně 11. 10. v 17.00 hodin v prostorách Biskupského gymnázia na Barvičově ulici.

Předmětem zájmu se stane jeden z tzv. malých proroků, a to kniha proroka Amosa. V novozákonní části se bude kurs věnovat knize, která je mezi ostatními biblickými spisy unikátní – Skutkům apoštolů. Kurz je opět určen všem zájemcům o Bibli, kteří s užitkem chtějí čerpat z Božího slova pro svůj osobní život, a také těm, kteří se v malých společenstvích snaží Bibli porozumět, ať už jako jejich vedoucí, či účastníci.

Celkem se bude konat 6 setkání. Lektory budou Dr. Stanislav Pacner, Dr. Petr Mareček a další přednášející z teologických fakult.

Příhlášky jsou k dispozici na www.biskupstvi.cz a www.biskupstvi.cz/pastorace, popř. na faře. Zasiľte je co nejdříve na adresu: Biskupství brněnské, Pastorační středisko, Petrov 8, 601 43 Brno.

Milí čtenáři,

poté, co jsme se poměrně dlouho zabývali jedním ze tří sloupů víry – Písmem, bylo by určitě škoda se nepodívat také na zbývající dva – Tradici a Magisterium. A jak jsem minule slíbil, tak nyní činím: tématem dnešního článku bude Tradice.

POJEM TRADICE

V minulých dílech jsme se soustředili na Písmo. Doufám, že nikoho nepřekvapím, když uvedu, že písemnému záznamu knih, hlavně SZ, předcházelo ústní předávání z generace na generaci. A to není nic jiného než tradice - od latinského traditio – podání (ústní).

Pod tento pojem můžeme zařadit i kázání a práci apoštolů, formování prvotních obcí, rozvoj liturgie a v neposlední řadě také Vyznání víry (Tradice chápána v úzkém smyslu).

Proces předávání víry z generace na generaci spojuje jednotlivá pokolení a vytváří z nich společenství víry (Tradice chápána v širším smyslu). Tedy i my jsme součástí tohoto procesu, který nás spojuje s našimi předky a také s našimi potomky.

VZTAH TRADICE A PÍSMO

Z výše uvedeného důvodu se ve východním křesťanství nadřazuje Tradice nad Písmem. V západním křesťanství je důraz kladen na Písmo.

Musíme mít však na paměti, že jakási nadřazenost Pisma nad ústním předáváním úzce souvisí s působením Ducha sv. Soubor Svatých Písem byl tradován, zapsán, redigován a předkládán za přímého Božího vnuknutí – inspirace (viz Cesta 1/05). Můžeme tedy říci, že Písmo není možné jen tak oddělit od Tradice díky vzájemné provázanosti.

O tomto vztahu krásně hovoří konstituce O Božím zjevení (Dei verbum) II. Vatikánského koncilu v čl. 9: „Posvátná tradice a Písmo svaté

jsou ve vzájemném a těsném spojení. Obojí vyvěrá z téhož božského pramene a splývá jaksi v jedno a směřuje k témuž cíli. Písmo svaté je Boží řeč zaznamenaná z vnuknutí Ducha svatého a posvátná tradice pak předává Boží slovo, které svěřil Kristus Pán svatým apoštolům a bez porušení jejich nástupcům, aby je osvěcováni Duchem pravdy ve svém hlásání věrně uchovávali, vykládali a šířili. A to je důvod, proč církev nečerpá svou jistotu o všem, co bylo zjeveno, pouze z Pisma svatého. Proto se má obojí přijímat se stejnou láskou a vážností.“

Tento výmluvný text v několika větách vystihuje podstatu vztahu mezi Písmem a Tradicí. Tradici můžeme označit jako prostor, v němž se uskutečňuje Boží zjevení.

TROJÍ FUNKCE TRADICE

Tradice chápána v širším slova smyslu se stává pro křesťanskou víru základním – konstitutivním – prvkem. V ní je uzavřen vznik Pisma i otázka kánonu. Ústní tradice sama doplňuje to, co nebylo v Písmu zachováno a navíc obsahuje i výklad a porozumění zapsaného slova. Tradice má tedy 3 základní funkce: **uchovávat, zajišťuje pokračování** a je **podkladem pro obnovu**.

Základem jsou apoštolové, jejich osobní zkušenosti a hlásání. Každý redaktor knih NZ nebo vykladatel těchto knih musel přihlížet k tomu, co řekli nebo napsali očití svědci, Ježíšovi učedníci.

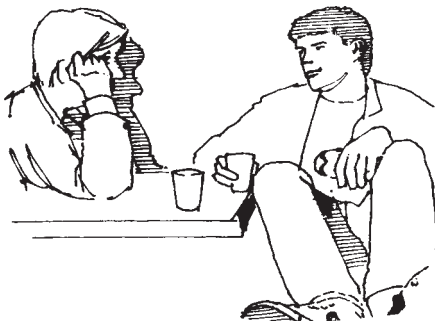
Na to navázal živý duch společenství, který se projevuje nejvíce v liturgii a který pomáhá rozvíjet to, co bylo přijato od základu, jimž je Ježíš a následně apoštolové.

-pm-

SOUSTŘEDĚNÁ POZORNOST

Všechny děti, i ty dospívající, nám kladou svým chováním neustále stejnou otázku: „Máte mě rádi?“ Milujete-li dítě bez podmínek, cítí, že mu odpovídáte „ano“ a bude se snažit vydat ze sebe to nejlepší. Jak ale lásku dítěti projevít? Zatímco dospělí jsou orientováni verbálně, dospívající mládež je orientována na chování. Jeden příklad za všechny. Otec je na pracovní cestě, zatímco rodina zůstala doma. Pokud by muž chtěl ze své manželky učinit nejšťastnější ženu na světě, stačilo by, kdyby zvedl telefon, vytočil její číslo a řekl jí, jak mu chybí a jak moc ji miluje. A kdyby stejným telefonem zavolal svému synovi Tomovi a řekl: „Ahoj Tome. Tady je taťka. Jen jsem ti chtěl říct, že tě mám rád“ – víte, jak by pravděpodobně zareagoval? „Dobře, tati, ale proč voláš?“ Vidíte ten rozdíl? Žena je orientovaná verbálně a vyjádření lásky slovy pro ni znamená nesmírně mnoho. Syn je orientovaný na chování a nestačí mu vyjádření lásky slovy. Větší váhu dá tomu, co s ním a pro něj děláte.

Děti a mládež si můžeme přirovnat k zrcadlu. Spíš lásku odrážejí, než aby ji sami produkovali. Dostanou-li lásku, pak ji vracejí. Nedostanou-li, nemají co vrátit. Jejich citová nádrž musí být stále plná, a tak i když se už snaží osamostatnit, vždy se vracejí k rodičům doplnit nádrž. Totéž se děje s dětmi v rané pubertě. Dospívající dítě bude o svou nezávislost usilovat typicky „pubertácky“ – bude si věci řešit samo, bude chodit ven bez rodičů, bude zkoušet překročit rodiči určené hranice. Ale nakonec mu dojde palivo a vrátí se k nim natankovat. A to jako rodiče právě chceme. Dítě se při osamostatňování chová mnohdy nesnesitelně, rodič zuří, ale přiznejme si, když někoho vidíte zuřit, vaše úcta k takovému člověku určitě neroste. Když vás vaše dítě trápí nepříjemným chováním, když bojuje o svou nezávislost, musíte si dát pozor,

aby vaše reakce nebyla nepřiměřená. To neznamená, že jeho nemožné chování přejdeme mlčením. Musíte svůj názor vyjádřit otevřeně a čestně, ale bez přílišného hněvu, křiku a nadávání. Čím víc rodič ztrácí sebevládu, tím méně si ho dítě váží. Pokud by dítě dostalo strach vrátit se načerpát k rodiči právě pro jeho chování, je pak velké nebezpečí, že bude pomoc vyhledávat u kamarádů a v různých partách.

V Písmu jsou děti ceněny vysoko. Král David o nich říká, že jsou „dědictví od Hospodina“. Pán Ježíš Kristus říká, že se jim nemá bránit v přístupu k němu. A varuje ty, kteří je pokoušejí, že by pro ně bylo lepší, kdyby byli mrtvi. Říká, že dokud před ním nebudeme jako děti, nevejdeme do Božího království (Ž 127,3-5, Mt 18,1-10, Mk 10,13-16). Dospívající by měli cítit, že jsou jedineční. Jen několik málo jich to prožívá. Ale když vědí, že jsou pro své rodiče výjimeční, může je to velice změnit. Soustředěná pozornost je to, co dospívající potřebuje nejvíc. Málo rodičů si to uvědomí a ještě méně jich podle toho jedná. Pro rodiče je totiž jednodušší prokazovat jim různé služby, kupovat dárky... než věnovat jim čas a pozornost. Není jednoduché zachovat se v životě vždy tak, jak bych chtěl. Na všechno prostě není čas. Tak co s tím? Existuje jen jedna – ne právě snadná – odpověď: musím si udělat žebříček hodnot,

určit si cíle a rozplánovat čas, abych se do toho vešel. Jaké jsou priority ve vašem životě? Na kterém místě jsou vaše děti?

Jak poznáme dospívajícího, kterému se nedostává pozornosti rodičů? Celkově je méně zralý nebo méně jistý než ten, jemuž rodiče věnovali svůj čas. Takový nešťastný mladý člověk se uzavírá do sebe a má problémy se svými vrstevníky. Se vším se vyrovnává hůř než ostatní a v konfliktu nebývají jeho reakce zrovna nejlepší. Je nepřiměřeně závislý na okolí a více se poddává jeho vlivu. Přesto někteří, zvlášť dívky, které trpí nedostatkem soustředěné pozornosti

svých otců, navenek reagují právě opačně. Jsou upovídané, dramatické, manipulují s druhými a jsou často svůdné. Někdy působí jako předčasně zralé a společenské. S přibývajícím roky se toto chování horší a když dorostou, jsou protivné svým vrstevníkům i dospělým.

Život je nevypočitatelný, nemůžete se v péči o své děti spoléhat na nevyčerpatelné možnosti. Musíte se proto chopit příležitostí, které si připravíte nebo které se vytvoří potřebami vašeho dítěte. Uvidíte, že jich bude méně, než byste čekali. Dospívání uteče tak rychle.

-podle R. Cambella zpracovala hm-

CO VÁS ZAJÍMÁ

Otázka: Při pouti do Žarošic (a samozřejmě i jindy) se často modlíme modlitbu růžence. Kdy a jak vznikla?

Vznik modlitby růžence je spojen s řádem dominikánů, jehož zakladatelem je sv. Dominik (nar. 1170 ve Španělsku, zemř. 1221 v Itálii, většinu života působil v jižní Francii). Tento světec často bývá zobrazován ve chvíli, kdy klečí před Pannou Marií, jež se mu právě zjevuje, a která mu do rukou klade růženec jako dar pro něj, pro jeho řád i pro všechny věřící.

Není úplně jisté, zda sv. Dominik (či jeho řád) stál skutečně u samotného počátku modlitby růžence, jistě se však velmi zasloužil o její rozšíření.

Vysvětlení toho, proč se růženec modlí právě formou, kterou známe (v každém růženci 50 zdravasů, proložených dalšími modlitbami), je poměrně prosté. Obvyční lidé se ve středověku nemohli modlit (kvůli nedostatku času i kvůli své negramotnosti) tehdy nejčastěji používanou modlitbu, tedy biblické žalmy, kterých je celkem 150. A tak jim byla „nabídnuť“ modlitba růžence, který donedávna (kromě ostatních modliteb) obsahoval právě 150 opakování modlitby Zdravas Maria. (Tento počet už dnes, jak víte neplatí

(Foto: Jiří Teper)

– před několika lety ustanovil papež Jan Pavel II. i tzv. Růženec světla – a tak je počet „Zdravasů“ ve 4 růžencích 200). Tak se kterýkoliv člověk mohl i při práci nebo na cestě obracet prostřednictvím Panny Marie k Bohu.

Je dobře, že i dnes máme možnost čerpat Boží milost skrze tuto prostou a při tom krásnou modlitbu. V „růžencovém“ měsíci říjnu k tomu budeme znovu zváni.

o. Petr

ZE ZASEDÁNÍ FARNÍ RADY

Farní rada se sešla dne 15.8.2007. Byly projednány následující body:

- Zajištění rozloučení s o. Pavlem při jeho odchodu do Mutěň v neděli 2. 9. při mši sv. v 10.00 hod.
- Dokončení opravy kapličky sv. Urbana a její následné požehnání po rekonstrukci.
- Dokončení výstavby zidky ve farní uličce.

OPRAVA KAPLE SV. URBANA

V neděli 2. září proběhlo požehnání nově opravené kapličky („Boží muky“) zasvěcené sv. Urbanovi, patronovi vinařů. Všichni si jistě pamatujete na to, v jakém stavu (i přes obětavou údržbu některých farníků) se před opravou nacházela: rámy zasklených okének byly ztrouchnivělé, kaplička byla „utopená“ ve svahu hlíny, těsně vedle ní byly nevzhledné železné schodky...

S opravou bylo započato už před rokem na podzim. Ze stavby byla odstraněna mokrá omítka, aby mohlo zdivo přes zimu dobře proschnout. Vlastní oprava potom probíhala letos v létě - byla odbagrována zemina za kaplí a následně postavena pěkná opěrná zeď ze starých cihel. Kaple sama byla omítnuta sanační omítkou, byly do ní zasazeny nové rámy. Následovalo nalíčení celé stavby. Potom byly do zasklených výklenků umístěny původní dřevěné sošky (na svém místě budou trvale po osazení mříží na okna výklenků).

Při opravách kapličky a při stavbě opěrné zdi vykonali zednické práce František Bohůn a Petr Račický, při tom jim nejvíce pomáhali Ladislav Blaha a Jan Bohůn. Původní sošku sv. Urbana a sousoší Piety, které celá léta pečlivě uchovávali manželé Košutkovi, zrestauroval Petr Herka, jenž též provedl malířské práce. Celou akci zajišťoval především Jan Jordán st. Všechny práce spojené s opravou byly vykonány zdarma - to už v dnešní době není tak časté... Za pomoc při pracích a za dodání materiálu děkujeme Obecnímu úřadu a firmě Renova.

(Foto: Zdeněk Pardík)

Všem zmíněným i ostatním pomocníkům (a jistě i paní Komosné, která o kapličku pečovala) patří velké poděkování - ať jim sv. Urban odplatí svou přímlovou. A nám všem může být toto místo příležitostí k zastavení, k modlitbě, k poděkování za Boží obdarování.

o. Petr

Postní duchovní obnova – O. René Luc

3. přednáška – I. část

BUDOU HLEDĚT NA TOHO, KTERÉHO PROBODLI (Jan 19,37)

Další přednáška otce René Luca naší farní postní duchovní obnovy byla zamyšlením nad poselstvím papeže Benedikta XVI. k postní době, jež neslo název **Budou hledět na toho, kterého probodli**. Poselství pojednává o tom, že Ježíš otevřel své srdce na kříži, aby daroval lásku a že také On po naší lásce touží – i my můžeme tuto lásku pomoci utišit. Především ale v poselství rozjímáme nad tím, jak může Ježíš utišit naši touhu po lásce, protože tuto touhu v sobě všichni máme.

Otec René mluvil o tom, že podle tohoto poselství je postní doba příležitostí zastavit se s Pannou Marií a svatým Janem pod křížem. A každý z nás si může položit otázku: „**Probodl jsem já Ježíše svými hříchy?**“ Nebudeme se ptát na to, jestli jsme my přímo odpovědní za jeho probodené srdce. Zaměříme se na to, že je toto SRDCE PROBODENÉ PRO MĚ. Bude se dívat na toho, který se nechal probodnout.

V 1. listu sv. Jana, kapitola 4, verše 7-21 se říká: „**Milovaní, milujte se navzájem. Láska přichází od Boha a kdokoliv miluje, je narozen z Boha a přibližuje se k poznání Boha. Kdo nemiluje, Boha nepoznal, protože Bůh je láska. Také my jsme poznali lásku, kterou má Bůh k nám**

a věříme v ni.“ Východiskem pro papežovo poselství je meditace nad Janovým listem, hlavně nad těmito verši:

- verš č. 16 – „Bůh je láska a kdo zůstává v lásce, zůstává v Bohu a Bůh zůstává v něm.“
- verš č. 20 – „Řekne-li někdo: Miluji Boha a nenávidí svého bratra, je lhář. Kdo nemiluje svého bratra, kterého vidí, nemůže milovat Boha, kterého nevidí.“

Papež přemýšlí nad láskou v dnešní době. Co Ježíš – naše víra a křesťanství – přinesly nového do pojmu **lásky**. V době Ježíšova života se v Palestině propojuje řecká kultura s kulturou židovskou. Apoštolové se stále setkávají s Řeky, kteří se klaní více božstvům. A v řeckém prostředí se používala tři slova, když se mluvilo o lásce:

1) Eros – vše, co se týká sexuality. Nejsme sice o tomto zvyklí mluvit v kostele, ale papež vnímá, že se toto týká všech lidí. Chce i do této oblasti lidského života vnést Boží světlo.

2) Agapé – v tomto případě se nemluví o fyzické lásce mezi mužem a ženou. Jde o lásku, kterou dostáváme zdarma. Je to láska, jež se nám dává.

3) Filos – týká se přátelství. Často se tak označoval vztah mezi apoštolů.

V Novém zákoně se mluví hlavně o dvou z těchto tří slov.

O agapé a přátelství. A Boží láska je láska jako přátelství a hlavně jako agapé – dává se nám zdarma. Zatím co Svatý otec nám ukazuje na velikost Boží lásky, společnost říká: NE – církev lásku zabila, vymyslela příkázání a zákazy, člověk tak není svobodný, aby mohl milovat to, co je krásné. Pravdou ale je, že církev učí člověka, jak chápat lásku.

O. René také dodal: „V dnešní době církev radí dívkám, aby se oblékaly decentně (delší sukně, zakrytá ramena) a lidé se smějí. Ale tak, jak se dnes většina mladých lidí obléká, to vypadá, že jsme ztratili smysl pro stud a zdravý ostych. A já nevěřím tomu, že stud je postoj, který zabíjí lásku. Myslím, že stud nebo ostych je něco, co dává růst ženskosti. Nemyslím si samozřejmě, že církev vidí všude zlo. Církev říká, že je v této oblasti potřeba trochu opatrnosti. My křesťané máme potom pocit, že jdeme v protisměru a všichni ostatní jdou opačným směrem než my. Máme pocit, že se erotika rozšiřuje – jako by se zmocňovala naší planety. My ale musíme dále nabízet hodnoty čistoty, i když někdy máme pocit, že jsme to my, kdo je nenormální. V hloubi duše ale víte, že vždy, když odoláte a dokážete žít podle své víry, najdete pokoj v srdci. Pokoj, který můžete předávat ostatním.“

zapsala -bb-

Jiří Barhoň

PANE FARÁŘI, JÁ VÁS BUDU MUSET ZABÍT
(Karmelitánské nakladatelství 2007, 119 stran)

Kniha obsahuje třicet pět humorných příběhů inspirovaných hlavně životem v církvi, rozdělených do tří oddílů: Ze života kněžského, Ze života všeobecného a Pohádky. V roce 2003 vydal J. Barhoň knihu povídek *Zlý farář přejel hodného psa*, kterou si též můžete zapůjčit ve Farní knihovně.

ÚRYVEK: JE TŘEBA MODLIT SE NEUSTÁLE

„Je třeba se stále modlit a neochabovat,“ řekl sám Pán Ježíš. Jenže jak to udělat, když se člověku nechce? Co v takovém případě, je-li líný jako veš?

Já to řeším mj. tím, že prosím, aby se za mě modlili druzí. Jednou z takových osob je paní Kubíčková z Touškova. Modlí se za mě, aby mě Bůh chránil na všech cestách, po kterých projíždím za volantem svého auta. Byl jsem jí za tuto modlitbu už mnohokrát vděčný.

Například tehdy, když jsem jel jednou v zimě do Prahy a silnice byla tak strašná, že se to nedá popsat. Poté, co jsem šťastně dojel, jsem opravdu cítil sílu modlitby paní Kubíčkové, za mne obětované. Chtěl jsem pokleknout na chodník a poděkovat modlitbou i sám. Nebýt toho, že všude kolem byla sněhová břečka, byl bych to skutečně udělal. Takto jsem jen zaparkoval auto a vydal se ke stanici metra. A právě tehdy, při přecházení křižovatky na Palackého náměstí mě málem přejela tramvaj.

Po návratu do Touškova jsem zašel za paní Kubíčkovou a povídám: „Paní Kubíčková, velice vám děkuju, že se za mě modlíte, když někam jedu, ale prosím vás, modlete se taky, když chodím pěšky.“

Paní Kubíčková slíbila, že bude, a já nepochybuji, že svůj slib plní. S touto uklidňující

jistotou jsem večer onoho dne spokojeně ulehl do postele. Tam má člověk stoprocentní jistotu, že se nenabourá, že ho nepřejede tramvaj a že mu nehrozí žádné jiné nebezpečí. Jak krásně se mi usínalo! Bohužel jen do chvíle, kdy mi spadla na hlavu dvoukilová dřevěná polička.

Chudák paní Kubíčková, bude se za mě muset modlit, když jezdím, když chodím i když ležím. Ano, Pán Ježíš měl pravdu. Bude se za mě modlit neustále.

Tanguy Marie Oouliquen
DUCHOVNÍ ZKOUŠKA

(Nakladatelství Paulinky 2007, 92 stran)

Autor (kněz a člen Komunity Blahoslavenství), inspirovaný svatým Janem od Kříže, nás povede cestou, na které Bůh očišťuje milující duše od všeho, co je rozptyluje, aby je proměnil i ještě silněji připoutal k sobě. Tato cesta není vyhrazena jen mnichům, ale jsou na ni zváni všichni křesťané. Každá zkouška je totiž příležitostí otevřít se té největší Lásce.

PRO MLÁDEŽ J.R.R. Tolkien
PÁN PRSTENŮ

(Nakladatelství Mladá Fronta 2004, 3 díly)

Tolkienův dramatický příběh o kouzelném prstenu, který hraje klíčovou roli v urputném boji mezi silami dobra a zla v dávné Středozemi zaujme nejen mládež, ale i dospělé.

-mč-

VZPOMÍNKA

Dovolte nám, abychom v tomto čísle zveřejnili krátkou vzpomínku na slavnost Božského Srdce, tak jak ji popsala paní Růžena Komosná. Tento příspěvek byl dodán později, takže se nedostal do tisku v termínu této krásné slavnosti. Za příspěvek velmi děkujeme.

Když mě bylo 18 roků, tak jsem si šla vytáhnout los do kostela, abych mohla příští neděli nést nástroj umučení Páně. Vytáhla jsem si kříž. Hned jsem spěchala domů oznámit to mamce. „Mamko, vytáhla sem si kříž!“ „Si ráda?“ „Ano, ráda ho ponesu, kdo ví, co na mňa v životě čeká.“ „A víš co? Když máš radost a pořad chtěláš novú sukňu, tak já ti ju

Pavel Sládek z č. 347

kúpím.“ „To bych byla velice ráda.“ „A jakú bys chcela?“ „Růžovů.“ A tak v sobotu mě již očekávala nová sukně. Slavnost se blížila, radost byla velká. Všechno se čistilo, ulice se upravovaly. Za mého mládí nebyly ještě chodníky ani silnice. Jen hlavní. A tak kdo mohl, dovezl si písek ze Stupavy. Pěkný, červený a vysypal si pěkně před barákem. Také pan Murcek – obchodník, se rozhodl, že si vysypou. „Pan Salajka nam doveze písek a taky si posypeme.“ Donesli si i desku, aby to měli pěkně rovné. K večeru v sobotu trochu pohřmívalo, byla obava z bouřky, ale rozešlo se to. Horší to bylo ráno v neděli. Bylo to neobvyklé, ale kolem 8 hodiny přišla pořádná bouřka. Právě když jsem se měla oblékat do kroje. Byla jsem úplně nešťastná. Maminka mě řekla: „Neběduj, je to bůřka, to přeletí a ešče bude svítit slunko.“ A měli pravdu. Tak jsem se oblékla a vyšla ven. Ale venku tolik blata. „Jaké budu mět čižmy?“ „Tak ti natahnu galoše a dáš si je k Lekavým do kůlně. Enom už běž, ať nedojdeš pozdě.“ Když jsem docházela do Prostřední ulice, pan Murcek na mne volal: „Ty si ideš nastrojená a my máme po paradě. Všecek písek je v Komosné uličce.“ Oni mluvili

Antonín Mikulica - obuvník z č. 145

trochu po ostravsky. Já jsem jim řekla: „Pane Murcek, nic si z toho nedělejte, enom když neprší a bude slavnost. Dyť to je to hlavní.“ „A víte, že máte pravdu?“ potvrdili pan Murcek.

Proč jsme šli Josefovsků, Hrázků a Prostřední? Protože po Hlavní se nesmělo. Později se šlo jenom kolem kostela. Díky Bohu, že teď můžeme jít po Hlavní dědinu. Tato slavnost byla zavedená strýčkem Mikuliců a strýčkem Sládkem. Jim patří dík a také naše modlitba.

Cestička

Ahoj kluci a děvčata!

V dnešní Cestičce vás čeká malé ohlédnutí za prázdninami od vašich kamarádů. Samozřejmě také příběh. Je o přátelství. O tom, jak lehce se dá přijít o kamaráda. A přitom někdy stačí velmi málo, aby kamarádství vydrželo. A co že to je? Někdy si to stačí jen pořádně vysvětlit, nebo toho druhého poslouchat. A ještě něco je pro přátelství velmi důležité, a to se dozvíte, když vyluštíte tajenku v naší Cestičce.

ORELSKÝ TÁBOR 2007

I tento rok jsme se těšili na červenec, až budeme moci s Orlem vyrazit na tábor. Letos jsme jeli do Bohusoudova, kde jsme strávili hezkých deset dní. Počasí si s námi zahrávalo, dost pršelo, ale jak se trochu oteplilo, využili jsme i místní rybník. Program byl bohatě naplněný hrami a soutěžemi. Při noční hře jsme si i vyzkoušeli zachraňovat a ošetřovat vedoucí. Celotáborová hra bylo o kapitánovi Williim Morrisovi. Také jsme pomáhali v kuchyni (i letos nám paní kuchařky výborně vařily) a v noci jsme hlídali tábor. Moc se nám tam líbilo a už se těšíme na příští rok.

Lucka Herková a Klárka Esterková

MINISTRANTSKÝ VÝLET

Ve dnech od 20. do 25. července 2007 se uskutečnil ministrantský výlet do Koněšína nedaleko Třebíče. Na tamnější faře jsme strávili pět dní plných her, ale také učení a zdokonalování se v ministrantských dovednostech. Jako oko v hlavě nás tam opatrovali naši spolehliví vedoucí Jirka Pink, který nás již dlouho vedl a připravoval pro nás schůzky, Lojza Nešpor, který nás na

výletě vedl duchovně, Zuzka Esterková, která se starala o naše žaludky, dokud si „nešťastně“ nezlomila ruku a v neposlední řadě otec Petr, který se za námi zastavil jen na den, ale vykonat jsme s ním stihli hodně. Například vydařený výlet na Wilsonovu vyhlídku, který opravdu stál za to. K vyhlídce jsme šli po členitém terénu podél nádherné Dalešické přehrady. Ministrantský výlet byl opravdu vydařený a už se těším na ten příští ...

Za ministranty Přemek Herka

DRUHÝ ROČNÍK TURNAJE V MALÉM FOTBALE

Druhého ročníku turnaje v malém fotbale, který se hrál na farním hřišti v neděli 18. 7. 2007, se zúčastnilo 5 týmů kluků a Bohu díky alespoň jeden tým dívek. Vzhledem k této malé účasti

Od té chvíle byl s kamarádstvím konec. Dana si jí nevěšimala. Vyhýbala se jí a našla si jiné kamarády. Alice si vyčítala: „Proč jsem to jen udělala?“ Přemýšlela, jak to napravit. Vždyť z krásného přátelství jí zůstal jen ten nešťastný pramínek vlasů.

Jednoho dne, když psala úkoly, něco zaškrábalo na dveře. Alice běžela otevřít. Jaké překvapení. Do pokoje vpochodovala jejich kočka Micka spolu se dvěma nádhernými koťátky. Micka jako správná máma se s nimi přišla pochlubit. „Vy jste mě ale pěkná koťátka,“ zvolala radostně Alice. „Ty maličký budeš Matýsek, a tobě – tobě budu třeba říkat Pišta.“ V tom si ale vzpomněla na Danku. Vždyť ona si vždycky přála mít malé koťátko! No jasně, dá jí ho jako překvapení. Vzala jedno kotě – to, které se jí zdálo být nejhezčí, jaké kdy viděla. Dala ho do košíku a rozběhla se k Dance.

„Haló, Dano!“ křičela nadšeně. Dana, když jí slyšela, se chtěla nejdřív někde schovat, ale Alicin radostný hlas v ní probudil zvědavost.

„To je dárek pro tebe,“ řekla Alice rozechvěle a podala jí košík s malým tvorečkem. „To abys věděla, že tě mám opravdu ráda.“ Při vzpomínce na to hrozné nedorozumění jí do očí vhrkly slzy.

„Vždyť já se na tebe už dávno nezlobím,“ řekla Dana radostně a při pohledu na to krásné kotě se jí po tváři rozlil úsměv. „Děkuji ti, Alice, takové jsem si přála,“ a tiskla k sobě malé kotě.

„Promiň, byla jsem na tebe zlá a vyhýbala jsem se ti a... a vůbec, já tě mám také ráda!“

Děvčata se chytla za ruce a rozběhla se po zahradě i s kotětem v košíku. Jako by ono bylo právě tím talismanem, který znovu zpečetil jejich přátelství.

Přepsáno z knihy: Povídá se, povídá ...

PODĚKOVÁNÍ

V perspektivě věčnosti bude mít cenu jen to, co bylo vykonáno pro druhé. (Vojtěch Kodet)

Tato slova jsme měli na mysli, když jsme viděli, jaká vlna SOLIDARITY se rozjela v naší farnosti hned po požáru, který z části zničil náš rodinný dům. Uvědomili jsme si, že se jedná sice o věci pomíjivé, ale že je velmi nesnadné oprostít se od všeho, co člověk vlastní, a jak cenná je střecha nad hlavou. A i díky této životní zkušenosti jsme poznali, že i když žijeme v době, která dává jednoznačně přednost materiálním hodnotám, lidé nezapomínají ani na hodnoty duchovní.

Touto cestou bychom chtěli poděkovat všem, kteří nám pomohli, ať už hmotně či duchovně. Pevně věříme, že Pán všem, kteří pomohli, vše mnohonásobně vrátí.

Z celého srdce upřímně Pán Bůh zaplať.

rodina Vaculíková

CESTA * vydává Farní úřad - Farní rada Dolní Bojanovice.
Registrováno Okresním úřadem Hodonín pod značkou R 370600593.
Odpovědný pracovník Mgr. Alena Tlachová * Náklad 700 kusů
Tisk LELKA, Dolní Bojanovice